

beførlig, om jeg opfattede ham ret. Det er ganske vist ikke min Opfattelse. Det forekommer mig ikke, at den Vei, man her anviser til Sagens Forfølgning, eller hvad man vil kalde det, er saa meget lang og beførlig, idet Paaruste eller Stæning til Forligsmægleren kan iværksettes med 24 Timers Barsel, og Lyendet, naar det har faaet Udskrift af Protokollen, meget hurtigt kan indbringe Sagen for Politidommeren, og det forekommer mig ikke, at Lyendet kan være udsat for at lide stort ved den Udsættelse, som derved fremkaldes. Naar imidlertid den ærede Minister finder det og fremdeles modsætter sig den i Ændringsforlaget anviste Fremgangsmaade, kan jeg nok indse, at der er meget ringe Udsigt til, at den kan gennemføres. Jeg tillader mig derfor at henstille til den ærede Minister, om det ikke kunde indbrettes saaledes, at, hvis Udsættelsen f. Ex. skal foregaa ved Lyendemægleren, denne saa fik den samme Ret, som nu i Ændringsforlaget tænkes tillagt Politidommeren, nemlig saaledes, at han, naar han ved at undersøge Sagen — og en foreløbig Undersøgelse mente han at være berettiget til at foretage — kom til den Anskuelse, at Forlangendet om Paategningens Udsættelse var klarlig grundet, da maatte have Ret til at nægte den, imod at Lyendet i saa Tilfælde fik en let Udgang til at indaakte Forligsmæglerens Kjendelse, eller hvad man vil kalde det, for Politidommeren. Dersom der kunde være en saadan Udgang til paa en eller anden Maade foreløbig at stoppe Udsættelsen i de Tilfælde, hvor man klarlig kunde paa-vise, at Begjæringen derom var aldeles ubegrundet, vil jeg dog finde, at der kunde ligge nogen Betyggelse i denne Paategning, medens jeg ellers ikke finder, at den fører til Stort. For det Tilfælde, at det skulde stille sig saaledes, at der ikke blev aabnet nogen Udgang i Loven til, at en saadan Paategnings Ophævelse foreløbigt kunde standses, kan jeg ikke nægte, at jeg finder, at Udbyttet af Loven bliver for ringe; men jeg vil da tillade mig, siden jeg nu har Odet, at henstille noget Andet til den høitærede Justitsminister, nemlig om det ikke var muligt, at man kunde faae gjort en lille Forandring i Lyendelovens § 29. Jeg tror nemlig som sagt ikke, at der under den nævnte Forudsætning vil blive nogen stor Betyggelse ved Paategningen, og det Gnefte, man er henvist til for at skaffe sig Sikkerhed overfor et uredeligt Lyende, er da at tilbageholde dets Løn for saaledes at skaffe sig Sikkerhed for, at det ikke uden videre løber bort. Der er imidlertid Lyendelovens § 29 bestemt i Veien, idet der nemlig deri staar, at Lyendet, selv om det er fæstet for 1 Aar, kan forlange $\frac{1}{2}$ Aars Løn ved det første Halvaars Udløb, og det Tilfælde er ikke sjældent indtruffet, at et Lyende har forlangt og fremtvinget Udbetalingen af sin Løn, skjøndt det havde ladet sig forlyde med, at det vilde forlade Tjenesten, og saa er det ogsaa ganske rigtigt gaaet sin Vei Dagen

efter. Jeg finder nu ikke, at der kunde være nogen Uret i at forandre denne Paragrafs Udsættelse saaledes, at den kom til at lyde paa, at Lyendets Løn ikke er forfalden, før Fardag er kommen, medmindre Andet er vedtaget mellem Partene. Man vilde derved faae lidt mere Udgang til gennem en Tilbageholdelse af Lønnen at lægge et Paand paa Lyendets Lyft til at gaa bort uden Opfigelse eller uden Lovlig Grund.

Oyendbøll: Jeg skjønner ikke rettere, end at denne Sag paa det Standpunkt, hvori vi nu ere, har med Hensyn til Behandlingen af Sikkelighederne og Realiteten i sin Helhed tabt sin Interesse, forsaavidt som det forekommer mig, at den er saa uddebatteret, som den paa nogen Maade vel kan blive, og jeg skal derfor heller ikke i mindste Maade komme ind paa de enkelte Spørgsmaal. For mig staar det saaledes, at det, der nu er Spørgsmaal om, og det, som ene har Interesse i dette Øieblik, er, hvorvidt man skal stemme for eller imod §§ 6—8. Jeg tillod mig igaar, nærmest paa Initiativ af det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søsen), at foreslaa at udstemme disse Paragrafer, fordi det er min Overbevisning, at hverken selve Lovforlaget eller endnu mindre de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Udvalg til §§ 7 og 8, ere brugbare. Min Tanker var dermed den, at man skulde give Udvalget Leilighed til at se at komme frem med noget Bedre til 3die Behandling. Hvad jeg nu vil sige, falder for en Del nærmest sammen med, hvad der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger), idet jeg nemlig af den Befoværelse, som fra den høitærede Ministers Side fremkom til dette Forslag igaar, fik en Følelse af, at den høitærede Minister lagde en hel Del mere ind i en saadan Afstemning, end jeg havde tænkt mig skulde ligge deri. Det forekommer mig, at den høitærede Minister yttrede, at, dersom vi vilde udstemme disse tre Paragrafer ved 2den Behandling, var det i Grunden det Samme som at slaa Lovforlaget ihjel; det vilde altsaa, som det høitærede Medlem for 1ste Kreds udtrykte sig, være en for stor Frontforandring. Det er nu ingenlunde min Mening, at det skulde i fjerneste Maade være en Demonstration at stemme mod disse tre Paragrafer, men jeg indrømmer den nævnte ærede Taler, at man jo ligesaa godt kan opsætte en saadan Fremgangsmaade til 3die Behandling, og jeg skal derfor ikke for mit Bedkommende fastholde mit Forslag i den Henseende. Smidertid maa jeg dog paa den anden Side sige, at jeg ikke kan fravige den Betragtning, jeg har af Afstemninger over Ændringsforslag, nemlig at, naar der foreligger et Ændringsforslag, som efter min Mening er aldeles uacceptabelt, er det ulogisk at stemme for det i Haab om, at der kan komme noget Bedre ud deraf til 3die Behandling. Jeg for mit Bedkommende vil derfor nu stille mig